

---

# ПРОГЛААС

---

Издание на Филологическия факултет  
при Великотърновския университет “Св. св. Кирил и Методий”

---

кн. 1, 2009 (год. XVIII), ISSN 0861-7902

**Илиана ПАВЛОВА**

## **ЖУРНАЛИСТИКАТА – ЛИТЕРАТУРА DE-ФАКТО?**

*This text reveals the relation between literature and journalism, fact and fiction, objective and subjective journalism. New Journalism, which developed in the USA in the late 1960s, became the common term used to describe the type of writing for newspapers in that period. Telling the story through scene by scene construction, full dialogue, a third-person perspective and the great significance of detail – these are elements which journalists borrowed from literary fiction to describe changes in the world. This type of journalism reads like a novel or a short story (Tom Wolfe), but the style, based on both literature and journalism, is not typical only of that period and in that country. Many journalists gather information from reality and deal with it just like an artist would do. That is why theorists prefer the term literary journalism (rather than new journalism), when they describe the usage of novelistic techniques in journalism. Publicism is the term used in Bulgaria with a similar meaning. This paper attempts to identify a modern tendency of writing in a personal manner for newspapers (the case of the Bulgarian weekly “Kapital Light”) or for the Web (blogs and online editions of newspapers).*

Така поставено, заглавието поражда въпроси: за връзката между журналистиката и литературата, факта и фикцията, за отношението между живеещото в актуалния момент и необвързаното с тревогите на деня слово; пита още и за съдбата на журналистиката и литературата във време, когато новите медии все повече заличават границите между реалност и нереалност, разклащат основите на журналистическия труд, а самата професия журналист е обявена за принадлежаща на миналото<sup>1</sup>.

И вероятно защото началото на 21. век е твърде динамично, нито един от отговорите на въпросите не е лесен и едностранчив.

Този текст ще си постави скромната задача да помести литературния журнализъм в граничната зона на литературата и журналистиката. Ще има знание и за дискуссионното поле, в което днес се поставя явлението – във формата, в която се съчетават журналистиката и литературата, фактът и фикцията, да се вижда спасителното убежище и на литературата, и на журналистика. В епохата на интернет все по-настойчиво започва да звучи твърдението, че 21. век е векът на свидетелските разкази, на „de facto-литературата”. Все по-често максимата за оцеляване на традиционния тип издания е „Гледни точки, не новини!” („Views, not news!”). Пример е немското списание *Der Spiegel*, което към традиционно добрата си разследваща журналистика и аналитични материали добавя и умелата комбинация на web-достиженията с наративните техники<sup>2</sup>. От друга страна е блог-културата – налагащият се модел на писане от всяка точна на света децентрализира масовата информация, поставя акцент върху субективната позиция и разрушава устоите на традиционната, претендираща за обективност журналистика<sup>3</sup>.

Какво точно се има предвид под литературен журнализъм? Известни са и други назовавания на явлението: Нов журнализъм, репортажна литература, narrative journalism, документална фикция, creative nonfiction, literary nonfiction, narrative nonfiction, литературно новинарство, документална проза... Журналистика или литература е литературният журнализъм?

Най-простият и лесен отговор е, че литературният журнализъм принадлежи и на двете. Различните съотнасяния са по-скоро резултат от филологическата или журналистическата ориентация на пишещия. Обикновено явлението се свързва с американския опит. Когато през 60-те години на 20. век в Америка се появява Новият журнализъм, някак естествено тръгват и опитите за обяснението му и включването му в дефинитивни процедури. Поколение автори като Том Улф, Труман Капоти, Хънтър С. Томпсън, Норман Мейлър, Джоан Дидиън и др. – т.нар. нови журналисти, чрез своите текстове за американските *New Yorker*, *New York magazine*, *Esquire magazine*, *Rolling Stones* променят облика на журналистиката. Направлението заимства името си от изданията от Том Улф през 1973 г. сборник „Новият журнализъм”. Този тип журналистика обаче има своите ясни правила, рамки, които Том Улф очертава.

Новият журнализъм възниква като реакция срещу фактографичността и апела за обективна журналистика. Отговаряйки на информативните кой, къде, кога, какво и как, новият маниер на писане представя реалността в детайли, описателно точно и задълбочено, но като отбягва клишираните форми на традиционния журналистически език. Изгражда подчертано субективен, жив и наситен с емоция свидетелски разказ, репортаж от ежедневието. Своеобразен *faction* – факти и фикция в едно, които въздействат на читателя и емоционално, и интелектуално. Това е „журналистика, която трябва да се чете като новела... или къс разказ”, казва Том Улф.

Новите журналисти твърде често се отказват от собствената си свобода, и то за дълъг период от време, за да се потопят в средата на човека, през чийто поглед ще представят действителността. Този тип потапяне в проблема напомня на разследващата журналистика, но по същество целта е да се направи проучване в дълбочина и да се почувства средата, за да може репортажът да бъде възможно най-достоверен и да въздейства максимално. Поради този факт са известни и други названия на явлението – *Immersive Journalism* (журналистика, която изисква „потапяне” в проблема, задълбочено изследване на средата, добро познаване на човека, през чийто поглед ще бъде представен светът), *Intimate Journalism* (журналистика отблизо, среща със световите на човешката съкровеност, с обикновено скритите пространства на личността). Примери откриваме при някои от съвременните прояви на журналистиката: Ted Conover работи близо година като пазач в затвора в *Newjack*, живее като скитник в *Rolling Nowhere*, Jon Krakauer придружава експедиция до Еверест, разказът на Adrian LeBlanc в *Random Family* обхваща десет години – време, което авторката прекарва заедно със семейство в Южен Бронкс<sup>4</sup>.

Всъщност, дискусиата относно това къде да се разположи Новият журнализъм започва още през 1965 г. с появата на „Хладнокръвно” на Труман Капот. И тъй като Капот е писател, създаденото от него е определено за литература. Един от критериите за това къде да се отнесе литературният журнализъм става професионалната принадлежност на автора, собствената му ориентация, а и желание (Труман Капот възприема себе си като писател). Друг важен момент е доколко самият текст казва и какво оставя на въображението на читателя. Читателското досътворяване на действителността отваря вратите на фикцията, на литературната принадлежност на текста. Що се отнася до оразличителните

принципи спрямо традиционния журнализъм, най-важният белег е отношението на автора към действителността – хората или събитието, за които е разказът.

При традиционния журнализъм събитието се представя задължително от две (или повече) гледни точки, привеждат се различни доказателства, търси се максимална обективност, докато литературният журнализъм акцентира върху една-единствена гледна точка – на лицето, чийто свидетелски поглед регистрира действителността, нещо повече, изживява я, осмисля я (т. нар. *third-person point-of-view*). Езикът е жив, емоционален, образен, търсещ отклик, доверие, съпричастие. Новите журналисти вярват, че те трябва не само да информират, но и да представят фактите в дълбочина, да разкриват поведението. За тях обективният журнализъм е ограничаващ, тъй като само осветлява повърхността на явленията, разкривайки актуалния момент, отбягвайки обаче миналите му състояния. Така, ако обективният журнализъм остава при отговорите на въпросите „кой?“, „къде?“, „кога?“, „какво?“, „как?“ и „защо?“, литературният журнализъм застава пред нови, личностни въпроси – как тази действителност рефлектира върху човешкото съзнание, какви емоции поражда, пред какви проблеми изправя.

Теоретиците се опитват да определят разликата между обективната, традиционна журналистика и литературния журнализъм с конкретни наблюдения. Shelley Fisher Fishkin избира „Сцени от изминалата нощ“ на Уолт Уитмън, за да илюстрира начина на преминаване на обективния журнализъм в литературен. Според него в текста си Уитмън отговаря на класическите журналистически въпроси „кой?“, „къде?“, „кога?“, „какво?“, „как?“ и „защо?“, но отговорът на „кой?“ не се задоволява само с името на вършителя на действието, а дава и описание на изражението на лицето, отговорите на „кога?“ и „защо?“ не се свързват само с работата на пожарникарите или полицаите, „какво?“ се следва от описание на това, което се вижда на мястото на събитието, отчаянието на жертвите на огъня, пламъците. Отговорът на „кога?“ представя само отрязъка от време, когато той – свидетелят, през чийто поглед се предава събитието, е бил на мястото на произшествието, времето, прекарано от самия него в наблюдение. Фактите не са взети от рапортите на полицаите, пожарникарите или лекарите, дошли на мястото на пожара, те са това, което свидетелят вижда, чува, чувства, долавя, помирихва. Фактите са собствените преживявания за времето, прекарано на мястото на пожара<sup>5</sup>.

Подобни преходи и лесни съотнасяния – превръщания на обективния в субективен журнализъм, дават поводи и за други гледни точки, този път относно началото на новата журналистика. Lennard J. Davis в книгата си *Factual Fiction: The Origins of the English Novel* (1983) заявява, че литературният журнализъм е резултат от общите корени, които литературата и журналистиката имат през 16–17 век<sup>6</sup>. Според Конъри началото на литературния журнализъм като наративен метод трябва да се търси в края на 19 век, той отбелязва, че появата му е предопределена от необходимостта да се познае и разбере бързо променящия се свят<sup>7</sup>. Реалистичният тип повествование, характерен за литературата на 19 век, е вероятният родоначалник на явлението.

През 1997 г. е публикувана антологията *The Art of Fact*. Съставители и редактори са Ben Yagoda и Kevin Kerrane. И двамата се спират на термина Литературен журнализъм като по-обхватен и бележещ естествената връзка на журналистика и литература. Така в антологията в раздела за най-ранните прояви на литературния журнализъм те включват образци от края на 19 век: Даниел Дефо, Джеймс Босуел, Чарлз Дикенс, Уолт Уитман, а 60–70-те години на 20. век (Т. Капотти, Т. Улф и др.) се обособяват като време на разказите („Telling tales”)<sup>8</sup>.

От друга страна, за да се отграничи явлението, някои автори предпочитат да използват термина Нов журнализъм, с който означават поколението от 60–70-те години<sup>9</sup>, а литературен журнализъм – заради по-обхватния му характер – се предпочита при определяне на маниера на писане, при който в журналистиката като цяло се използват наративни техники, а самият журналистически текст въздейства естетически (Норман Симс). Така форми на литературен журнализъм се откриват не само през 60–70-те години на 20. век, и не само в Съединените щати.

У нас, например, с подобно на литературния журнализъм значение е натоварен терминът публицистика. Той обаче е твърде неясен, в него се включват жанрови форми от различен порядък, наслагват се твърде общи определения на принципа „е и не е”: „Публицистиката е и не е литература, е и не е журналистика – пише Евд. Борисова. – Тя е особено текстово поле: между журналистиката и литературата, между науката и изкуството; между хуманитарната и социалната сфера на науките”. Същевременно „в качеството си на полифункционално явление” към публицистиката могат да бъдат причислени жанрове, „които присъстват в териториите и на художествената, и на нехудожествената литературна жанрова система. Такива са есето, есеистичната студия,

пътеписът, очеркът (фичърът), документалният роман, документалната драма, художествената биография, мемоарите<sup>10</sup>. За разлика от журналистиката, която „предлага обективен разказ, показва непосредствения спектакъл за драмата на времето“, „публицистиката осъществява нейната художествена постановка, режисура (или разгадава тънкостите на действителната историческа режисура на събитията), интерпретация, логически и естетически анализ“<sup>11</sup>.

Подобно определение освен твърде общо, е и твърде неясно, публицистиката е превърната във форма, поглъщаща всичко, което стои извън чистия факт. Нещо повече, според Евд. Борисова „понятието публицистика обхваща цялата общественно-политическа литература, посветена на актуални теми: книги, брошури, статии, спомени, дневници, прокламации, обръщения, тезиси, апели, манифести, очерци, фейлетони, памфлети, рецензии и т.н.“<sup>12</sup>. Изхождайки от това разбиране под шапката на публицистиката може да бъде поставено всичко, което има обществени функции (от лат. *publicus* – обществен) и чиято цел е масовата комуникация.

Говорейки за журналистика обаче, трябва да имаме предвид не само печатните издания. Известно е, че в телевизията в България публицистика навлиза в края на 60-те години на 20. век (предаването „Панорама“ на Българската телевизия), като през 70-те се налага като приоритетен формат<sup>13</sup>. И тук обаче терминът е твърде общ. Поля Иванова говори за жанрове на тв публицистиката като: публицистичен репортаж (който е с характеристиките на „информационните и художествените жанрове: анкети, новини, кореспонденции, портрети, фичъри, памфлет и др.“), като освен това „публицистичният репортаж (до и над 5 минути) носи елементи на тв журналистически филм с много гледни точки и включване на сюжетни линии), публицистично интервю, публицистична кореспонденция, телевизионна публицистична реклама, коментар, беседа (с някои нови трансформации като „беседа-публицистични тв филми“, „беседа-шоупрограми“), дискусия (с разновидности: „дискусии – извънредни предавания“, „дискусии – интервюта“, „дискусии – нови медии реципиенти“), памфлет, публицистичен фейлетон, тв очерк, публицистичен тв журналистически филм<sup>14</sup>.

Ясно е, че литературният журнализъм е явление, свързано с англо-американския опит, но тъй като има по-ясен и дефинитивно разгърнат формат, в тази статия използваме американската терминология, като приемаме, че най-общо с понятието литературен журнализъм се означа-

ва специфичният маниер на писане, при който информативният пласт е съчетан с наративни техники на представяне, актуалната информация (характерна за журналистиката) и наративният елемент (характерен за литературата) са важни в една и съща степен, а фактите, реалността въздействат естетически.

\* \* \*

Важно е при очертаване на границите на явлениято да се потърси отговор на въпроса защо Новият журнализъм се развива в Америка точно през 60–70-те години на 20 век, какви рефлексии се забелязват? Възможно ли е откриването на тенденция в писането за медиите? Повтарящи се състояния?

През 60-те години на 20. век Съединените щати се намират в условията на големи социални промени: Америка губи своя любим президент, студентите протестират срещу войната във Виетнам, организират се антирасистки демонстрации, появява се хипи движението, избухва сексуалната революция, засилва се интересът към източните религии и, не на последно място, през 60-те години в домовете на хората влиза телевизията, реалността става все по-виртуална, а печатните медии започват да се чувстват губещи в конкуренцията с електронните.

Като естествена реакция на погубените надежди, на разбитата „американска мечта“, в литературата на Съединените щати си проправя път острият критицизъм и документализъм. Много автори като Норман Мейлър, Труман Капоти, Том Улф – едновременно и журналисти, и писатели – започват да чувстват нужда от нови изразни средства, с които да се отговори на бързо променящата се действителност. Писатели и журналисти търсят опора във факта, в документа, в репортажа. Новият журнализъм се разпознава като нова форма на писане, признава се като знак на културната и социално-политическата промяна – като знак на времето, като мотивирано от обстоятелствата смесване на литературата и журналистиката, на факта и фикцията. В *Beyond The Waste Land* Raymond Olderman отбелязва: „Поради това, че ние самите започваме да губим увереност при разпознаване на фактите, нашият, собственият ни критерий за това кое е реалистично в романа става твърде несигурен. Когато действителността е все по-сюрреалистична, какво трябва да се случи с художествената литература, че да бъде реалистична?“<sup>15</sup>.

Към това трябва да се добави и фактът, че американското общество демонстрира подчертан интерес към индивидуалността, към

чувствата и вълненията на отделния човек. По думите на Kaul явлението е в стил „постмодерен романтизъм“, в контраст на „бюрократичната рутинност“ на всекидневния живот<sup>16</sup>.

Още в края на 50-те години се появяват прогнози за водещата роля на документалната проза, нон-фикшън литературата. Изказват се предположения, че печатните издания ще трябва да се състезават с електронните медии и единственият начин да им противостоят е като се обърнат към кратките жанрови форми, които да достигат до читателите максимално бързо. Променящия се пазар на печатните издания през 60-те години, опитите на пресата да се насочи към по-образованата част от средната класа прави от новия журнализъм възможна и отворена среда за младите фикшън автори.

От друга страна, полагайки явлението в един по-широк контекст (използването на наративни техники в журналистиката, при което журналистическият текст започва да въздейства естетически на читателя), показва, че литературният журнализъм е актуален маниер на писане в кризисни, преломни моменти. Нещо повече, според Норман Симс той е водещата, доминиращата журналистическа практика<sup>17</sup> – откриваме го още в края на 19. век, времето около Първата световна война, „Голямата депресия“ през 30-те години на 20. век, следват 60–70-те... Любопитен момент е, че в самия край на миналия 20. век по инициатива на факултета по журналистика на Университета на Ню Йорк е изготвен списък на 100-те образци на американската журналистика за столетието. Според професора от Масачузетския университет Норман Симс в този списък близо половината от представените материали са, всъщност, литературен журнализъм, това е гъвкавата форма, която оцелява през годините и оформя модела за присъствие и подражание<sup>18</sup>. Вероятна причина за това е съществената разлика, която стои между субективизма, персонализма на новата журналистика и обективната журналистика, между Новия и „Стария“, традиционен по форма журнализъм<sup>19</sup>. Джон Хартсок отбелязва, че от значение е и професионализацията на труда на литературните журналисти, за разлика от традиционните журналисти, които често са маргинализирани и техните текстове изчезват с актуалния момент<sup>20</sup>.

John Pauly, автор на книгата “The New Journalism: The Unexpected Triumph of the Long-Form Narrative”<sup>21</sup>, очертава значението на Новия журнализъм, ролите, които той има в развитието на обществото:



1. Журналистът като *социален критик* – Новият журнализъм съживява стила и тона на Американския културен критицизъм и *social commentary* през 80–90-те години, способства за създаването на двете нови направления – консервативният и либералният критицизъм.

2. Журналистът като *интерпретатор* – Новият журнализъм отправя предизвикателство към традиционно спокойната и трезво-уравновесена бизнес журналистиката, създавайки нов маниер за говорене за бизнеса – не само в популярната преса, но също така в специализираните бизнес издания и телевизионни програми. В случая се има предвид експлозията на бизнес репортажи през 70–80-те години и фигурата на Adam Smith (George Goodman) като пример за промяната.

3. Журналистът като *хроникьор, летописец* – интерес към документалния репортаж е в пряка връзка с достиженията на етнографията и е с принос в социологията и в културната антропология.

4. Журналистът като *антигерой* – Знаковата роля, която има Новия журнализъм в дебата около журналистическата професия – дискусия, разгърнала се по страниците на *Columbia Journalism Review* и *American Journalism Review*.

Изхождайки от това разбиране, нормално би следвал въпросът дали началото на второто хилядолетие не ни изправя пред нова вълна на Нов журнализъм – Нов Нов журнализъм? Още повече, че новите медии налагат маниер на писане, все повече отхвърлящ обективната журналистика. Дори традиционна медия като телевизията все повече приема „наративния модел като естествен придатък към аудио-визуалната журналистка. *Покажи ми, не ми разказвай!* е мантрата на телевизията. Визуалните картини, доказателствата говорят с езика на естетичното”<sup>22</sup>.

От друга страна, ако отправим поглед към българската литература и към медиите, ще видим твърде много доказателства в подкрепа на наблюдението на А. Личева, че „В българската литература се очертава ново поколение автори, което отново усеща себе си затормозено и безпътно – и вината за това не е негова. Но то не идва с амбиция за метаморфози или с хъс и убеждение, че литературата ще промени света, а идва с вярата, че литературата просто може да регистрира наличното”, „ако в момента говорим за влиянието, което най-младите търпят, това е най-вече влиянието на медиите, и още по-директно влиянието на реалността. След експериментите, след отказа да се говори за реализъм, май отново тръгва завръщането към това, което поне от 60-те години

насам е известно като литература на факта и изхожда от опита и преживяванията”<sup>23</sup>, езикът е близък до журналистическия.

Вероятна причина за подобен интерес е и интернет културата, блог-пространството, все по-нарастващото влияние на социалните мрежи (според последни данни изместващи вече традиционния e-mail като средство за комуникация)... Освен подчертано личен, човешки, блоговете (проходили с идеята за дневников, личностно-изповеден характер на публикуваното) все повече добиват и социален характер. Определяни са като социална медия заради способността им бързо да акумулират реакции, да се разгръщат като разговор. Идеята е, че все повече самата журналистика ще добива формата на разговор. Към много от он-лайн изданията на вестниците се създава форум, който позволява да се разгърне дискусия към съответната публикация, да се добавят нови факти, да се оцени написаното, да се сподели личен опит.

Като потвърждение на ясната обвързаност на журналистическото и литературното слово идва и следния факт: издания, известни със своите анализи и коментари на важни събития от деня, започват да публикуват разкази. Тенденцията откриваме във вестник „Капитал”. Разказите са най-често във формата на дневник, водени са от детайлния поглед към света на човека писател<sup>24</sup>, бизнесмен<sup>25</sup>, банков служител<sup>26</sup>, на влюбената двойка<sup>27</sup>... Много по-често обаче са в аз-повествователната форма<sup>28</sup>, настояват за личностна изживяност, следват журналистическата стилистика, спазват обем от стандартна страница – страница и половина. В „Библиотеката” – рубриката на вестник „Капитал”, се нареждат лични „истории”, които добавят гледна точка към реалността – тази същата, за която изданието съобщава по страниците си ежеседмично. Фактите претендират да са истински, но всъщност фикцията в разказите е оголена, пределно видима. Но дори и такава, тя поражда необходимост от ново разказване, от споделяне. Чрез форума под всяка една от публикациите в интернет изданието на „Капитал” основния текст е осъден непрекъснато да расте и он-лайн хипертрофира чрез линкове, препратки към страници, други разкази, стари и нови емоции... В „Библиотеката” се случва вавилонията на езиците и разказите.

Всъщност, накъде ще тръгне литературата, как ще се развие журналистиката и дали новите медии ще положат истинските основи на новия нов журнализъм и у нас – това само времето ще покаже.

## БЕЛЕЖКИ

<sup>1</sup> На въпроса съм се спряла в статията си „Новият Нов журнализъм, или за журналистиката без журналисти. – сп. Литературата, кн. 4, 2008.

<sup>2</sup> Вж. **Merljak-Zdovc, Sonja**. Is stale news still news? In: *Literary Journalism*. Vol. 2, № 4, 2008, pp. 8–9. <[http://www.ialjs.org/IALJS\\_Literary\\_Journalism\\_Newsletter%205.pdf](http://www.ialjs.org/IALJS_Literary_Journalism_Newsletter%205.pdf)> (18.09.08)

<sup>3</sup> Така например Hugh Hewitt, известен в Съединените щати като „първия историк на блогализацията”, предрича, че блоговете ще променят традиционната литература – поради по-голямата читателска аудитория на блоговете, някои писатели започнали целенасочено да подражават на присъщия на блогерите маниер на писане, ще променят обаче и самата журналистиката: ако в традиционната си форма журналистиката се опира на факта, блогът поставя акцент върху мнението за факта, показва субективната гледна точка, представя разказ от първо лице – виж: **Hewitt, Hugh**. *Blog: Understanding the Information Reformation That’s Changing Your World*. Nashville, Tennessee: Thomas Nelson, 2005.

<sup>4</sup> **Boynnton, Robert**. *The New New Journalism: Conversations with America’s Best Nonfiction Writers on Their Craft*. Vintage Books, USA, 2005. <<http://www.robertboynnton.com/book.htm>> (10.09.08)

<sup>5</sup> **Fishkin, Shelley Fisher**. *From Fact to Fiction*. Oxford University Press, 1985, 220–221.

<sup>6</sup> Цит по: **Zdovc, Sonja Merljak**. *Literary Journalism in the United States of America and Slovenia*. University Press of America, 2008, p. 10.

<sup>7</sup> Цит. по: **Hartsock, John C**. *A History of American Literary Journalism: The Emergence of a Modern Narrative Form*. University of Massachusetts Press, 2001, p. 14.

<sup>8</sup> *The Art of Fact: A Historical Anthology of Literary Journalism*. Edited by Kevin Kerrane and Ben Yagoda. First Touchstone Edition, 1997.

<sup>9</sup> Днес се налага и терминът Нов Нов журнализъм, с който се означава поколението съвременни американски журналисти, които, вземайки най-доброто от своите предци, създадат „репортажно точна, психологически проницателна, изтънчена, социологически издържана и политически отговорна Нова „Нова журналистика”. – вж. **Boynnton, Robert**. *The New New Journalism: Conversations with America’s Best Nonfiction Writers on Their Craft*. Vintage Books, USA, 2005. <<http://www.robertboynnton.com/book.htm>> (10.09.08)

<sup>10</sup> **Борисова, Евдокия**. *Жанрове в медиите*. Шумен, 2007, с. 167, 170.

<sup>11</sup> Пак там, с. 171.

<sup>12</sup> Пак там, с. 181.

<sup>13</sup> **Иванова, Поля**. *Телевизионни жанрове. Теория, методи, модели*. С., 2008, с. 70, 71.

<sup>14</sup> Пак там, с. 78–91.

<sup>15</sup> Цит. по: **Zdovc, Sonja Merljak**. Literary Journalism in the United States of America and Slovenia. University Press of America, 2008, p. xviii.

<sup>16</sup> American Literary Journalists, 1945–1995. First Series. Dictionary of Literary Biography, ed. Arthur J. Kaul, Detroit: Gale, 1997.

<sup>17</sup> **Sims, Norman**. True Stories: A Century of Literary Journalism. Northwestern University Press, 2008.

<sup>18</sup> **Sims, Norman**. The Future of Literary Journalism. In: Literary Journalism, Vol. 1. № 1, 2007, p. 8. <[http://www.ialjs.org/IALJS\\_Literary\\_Journalism\\_Newletter.pdf](http://www.ialjs.org/IALJS_Literary_Journalism_Newletter.pdf)> (18.09.08)

<sup>19</sup> Дебатите около въпроса за обективността в журналистиката и персонализъмът на новия журнализъм водят началото си още от 60-те години на 20. век. Проблемът се свързва и с кризата в идентичността на професията на журналиста.

<sup>20</sup> **Hartsock, John C.** A history of American literary journalism: The Emergence of a Modern Narrative Form. Univ of Massachusetts Press, 2001, p. 32.

<sup>21</sup> **Pauly, John**. The New Journalism: The Unexpected Triumph of the Long-Form Narrative. <http://www.davidabrahamson.com/WWW/NUPress/SAMPLE-PROPOSAL-JP.pdf> (12.03.2009)

<sup>22</sup> **Holm, Nancy Graham**. Narrative Journalism. UPDATE, Center for journalistisk kompetenceudvikling, 17.05.2006. <<http://www.cfje.dk/CFJE/VidBase.nsf/ID/VB01127320>> (11.03.09)

<sup>23</sup> **Личева, Амелия**. За какво пишат 20-годишните? – в. Култура, бр. 5, 6 февр. 2009, с. 8.

<sup>24</sup> **Секулов, Ал**. Мъжете, диамантът и последният лъч. – Капитал Light, бр. 49, 2008.

<sup>25</sup> **Шейтанова, М**. Отвличането. – Капитал Light, бр. 50, 2008; **Петков, Й**. Сънят на Урсуф. – Капитал Light, бр. 1, 2009.

<sup>26</sup> **Маринов, Б**. Момиче на име Иванка. – Капитал Light, бр. 7, 2009.

<sup>27</sup> **Димитрова, К**. Някой друг път. – Капитал Light, бр. 51, 2008; **Тенев, Г**. Не на смъртния грях. – Капитал Light, бр. 9, 2009.

<sup>28</sup> **Парушев, Р**. Коледна приказка за кризата. – Капитал Light, бр. 51, 2008; **Атанасов, Я**. Дар. – Капитал Light, бр. 51, 2008; **Стоева, Цв**. Най-отзад, вдясно до прозореца. – Капитал Light, бр. 48, 2008; **Николов, М**. Не казвай нищо, нека продължа да ти говоря. – Капитал Light, бр. 51, 2008; **Стоева, Цв**. 0 на 0. – Капитал Light, бр. 51, 2008; **Карабашлиев, З**. История с торта. – Капитал Light, бр. 51, 2008; **Иванов, Ст**. Като за начало. – Капитал Light, бр. 2, 2009. **Георгиев, В**. Ахасфер. – Капитал Light, бр. 3, 22 януари 2009; **Ангелова, А**. Отражения. – Капитал Light, бр. 4, 28 януари 2009; **Димитрова, Т**. Детство мое. – Капитал Light, бр. 8, 2009; **Райнова, В**. Любовта вече не живее тук. – Капитал Light, бр. 6, 2009; **Николов, Л**. Лунатици. – Капитал Light, бр. 5, 2009.